

ARNHEMSEHE COURANT

ZONDAG 15 OCTOBER.

De prijs deser Courant, die geregeld vijfmaal weks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 de drie maanden.

De prijs der Advertentien, is, van een toelinge regels f 1,00, en voor elken regel daalder 20 centen, behalve 25 centen gerekent, voor elke plaatsing.

Wat de heer VERWEY-MEJAN over de bekwaamheid, vastheid en gehechtheid aan beginsels van onze ministers denkt.

Wanneer wij of andere bladen aanmerking meenden te moeten maken op den gang des bestaurs; op de zwakheid der bewindlieden, op hunne geschatting van beginsels verwezen, — trachte de ministeriele drukpers zich gewoonlijk van de zaak te maken door te mompelen van opposition quand même, van kwade bedoelingen en dergelijke uitdrukkingen, welke men, bij gebreke van betere wapenen, bezigt.

Wat moet zij nu echter van de zaak zeggen, wanneer zij soortgelijke meeningen bij de heraadslagen zelfs door leden hoort verdedigen, welke aan de tegenwoordige ministers, geenszins vijandig zijn; wanneer men deze evenzeer over dat gebrek aan alle zelfstandigheid en veerkracht hoort klagen als wij dit deden?

Een opmerkenwaardig voorbeeld biedt daarvan de redevoering van den heer VERWEY-MEJAN aan. De tegenwoordige staatsdienaars, zegt hij, boesten voor de schuld van een verleden, waarvan zij zich niet los hebben weten te maken; zij boesten voor de zwakheid, van het oog gesloten te hebben voor de leekenen des tijds. Gerust op jaarlijksche bedoelingen, heeft men niet genoeg gelet op het gewigt der oogenblikken, en aan de overblijfselen overgelaten wat de dag van heden vorderde. Er bestaat bij de natie dringende behoefte naar vaste en blijvende instellingen, en men heeft ons in eenen toestand van onzekerheid laten voortleven. Er bestaat bij de natie de gevestigde overtuiging, dat alands geldelijke aangelegenheden geregeld vorderen en regelmaat, en wij zoeken die orde en regelmaat te vergeefs.

Met is het, waarop de ministers zich beroemen, dat zij met een groot titel van afwachtinge de staatsbestuur overlaten hebben. Zij behooren tot de staatsbestuur, en moeten dit, door de zaken te laten drijven waarheen de stroom haar voert.

Wanneer ook al soms de drang zoo hevig wordt, dat zij geenen wederstand laager durven bieden, niet men hen dan ten minste naar vaste beginsels handelen of er naar goetvinden als betuizingen in de speid? De heer VERWEY-MEJAN antwoordt daarop: De constitutionele regering, zij is niet werken, vordert een krachtig ministerie, dat invloed uitoefent op de vertegenwoordiging, dat niet door de Kamers wordt geleid en medegevoerd, maar dat de zamen zedelijken zin de Kamers beheerscht. Zulk een ministerie moet de uitdrukking van het gevoelen der parlementaire vertegenwoordigende de nationale overtuiging en talent. Men bedenke tosh, dat een regering die niet te handelen, evenzeer als door verkeerde handelingen, achting en eerbied kan verliezen. Hoe vele noodzakelijke wetten zijn ons niet toegezegd, die steeds achterwege blijven tot heden; hoe weinig is er gedaan, daar er zoo veel te doen viel.

Men zegt wel eens, dat de bij de Kamer heerschende stemming het regeren onmogelijk maakt, en ik erken zulks, zoolang men regeert zonder doel, zonder stelsel. Het is even als of men zeide, dat de zeevaart onmogelijk is, wanneer men niet weet waar men heen wil gaan, welke koers men houden zal, welke banken of klippen men vermijden moet. Wanneer geene krachtige hand het roer bestuurt en de scheeps-officieren steeds onderling raadplegen over de dagelijksche schaffing en over het werk van het oogenblik, zonder bij zeevaart en compas aan het hooger doel der reize te denken, — ja dan is de zeevaart onmogelijk en het is reeds een onverdiend geluk, wanneer niet reeds de eerste windvlaag de schipbreuk medebrengt.

Men zegt wel eens, dat het regeren onmogelijk is zonder vertrouwen; maar hoe zal ik mij op den leidsman verlaten, die mij niet zegt, waar hij mij brengen wil, en langs welke wegen hij mij zal voeren. Wij kunnen daarbij onmogelijk vergeten, dat er eenmaal zeker vertrouwen bestond, dat vroeger tot de uitkomst heeft geleid, dat, na 25 jaren onder eene grondwet te hebben geleefd, de Tweede Kamer in dubbelen getale moest worden bijeengeroepen, om te bepalen, dat er toch iemand ter wereld voor de naleving dier grondwet verantwoordelijk was; en dat bij de bepaling, dat geen penning zonder wet mogt worden uitgegeven, straffeloos en ongemoeid millioenen bij millioenen zijn besteed, die nooit verantwoord zijn, en nooit verantwoord kunnen worden. Waarlijk, Edel Mogende Heeren, wanneer ik mij zelve afvraag, welk bekend en opgegeven stelsel de regering, die men gewoon is de nieuwe te noemen, van de zoogenaamde oude regering onderscheidt: ik blijf mij het antwoord schuldig. — Waar zijn de beloofde voordragten over schutterij en militie? Waar blijft de wet op het stem- en kiesregt? Waar blijft de wettelijke regeling der zoogenaamde onkosten? Ik gewaag van deze onderwerpen bij name, en onder vele, omdat het daarbij op beginselen omdat het daarbij aankomt op een stelsel.

Bij de oude regering wist men althans wat zij wilde. Er was eenheid, er was medewerking van alle krachten tot hetzelfde doel; doch ik zoek te vernemen naar het stelsel, dat men thans aankleeft. Men wil alleen in het bestaande het heil van ons land te zien, vreest men dit door iets nieuws in gevaar te stellen brengen, misschien reeds in gevaar gebragt te hebben.

Men gevoelt het gebreke van een vroeger stelsel en durft het niet meer verlaten. Men gevoelt behoefte aan een nieuw stelsel en durft het niet geheel omhelzen; doch hierdoor brengt men dan toch zich zelve in gevaar, kan zoo wel hen, die zich aan het oude hechten, als hen, die de behoeven der eerste groepen, van zich afkerig te maken. Wij rondet in dezelfde redevoering meer even krachtige woorden ter bevestiging van dikwils door ons gezette meeningen kunnen aanvoeren: het gezevene zal echter voldoende zijn om te bewijzen, dat het kwaad wel luide spreken moet, dat zelf

een dier leden der Kamer, welke eerder te rekkelijk dan te streng is, zich aldus mocht te moeten uittaten.

Doch de heer VERWEY-MEJAN weet niet wat een stelsel is, wat beginsels zijn, — mocht ons vertroufelijke interimaire financie-minister. Hij zal hem het standpunt" aanwijzen, waarop een staatsman ten opzichte van het niet volgen van beginsels zich beviadt. Bij gelegenheid zullen wij de verhevene wijshoogerte des ministers in dezen eens naauwkeurig beschouwen.

Buitenlandsche berigten.

TURKIJE.

Cattaro, 29 sept. De pachas van Scutari en van Herzogewina, benevens de bey van Anstirani hebben hunne strijdkrachten bijeengehouden en houden Montenegro aan drie zijden ingesloten; zoodat de Montenegrinen in de grootste verlegenheid zijn, daar het gebrek aan lezingsmiddelen met iedere dag drukkender wordt. Een hunner forten aan den westelijken voet van het gebirge is den Turken in handen gevallen. De Vladsika bezindt zich tegenwoordig in Grato.

WALLACHIE en MOLDAVIE.

Een gerucht, dat alle gemoederen in beweging brengt, zegt, dat binnen kort 10,000 man Russische troepen in de vorstendommen zullen binnenraken. Aan verklaringen, aan het wederzijds verstaan te overigens geen gebrek; maar het is niet te verwachten als de bijzondere belangen der in vrees of hoop verkeerende personen. (Seev. Bb)

OOSTENRIJK.

Triest, 3 oct. Heden werd hier weder eens heilige aardbeving gevoeld, de tweede sedert drie weken, (de eerste den 14den der vorige maand). Op dien dag werden ook in Dalmatië verscheidene schokken bespeurd, welke vooral in Ragusa schade hebben aangerigt. Men brengt daarmede de uitbarsting van een vulkaan op het eiland Meloda of Melada, in de nabijheid van Ragusa, in verband. Eenige Dalmatische kapiteins meenen echter, dat het bespeurde vuur door eenen grooten boschbrand op genoemd eiland veroorzaakt is. De eerste uit Dalmatië aankomende stoomboot zal ons deswege wel eenige zekerheid brengen.

ENGELAND.

London, 14 oct. Het verblijf van prins Alexander der Nederlanden in de Schotsche Hooglanden is nog verlengd geworden, ten einde Z. K. H. de beroemde jaarlijksche grootte jagt en volksspelen te Inverness zou kunnen bijwonen, welke laatstleden woensdag aangevangen zijn, en bij welke gelegenheid een groote maaltijd is gegeven, waaraan meer dan tachtig der voornaamste edelen van Schotland deel namen. Bij het schieten naar het doel hebben de prins en zijnen adjudant, de baron Stoe, de eerste prijzen behaald. — De openbare inkomsten des rijks hebben in de met den 10ten dezer geslote drie maanden 1,565,931 £ meer dan gedurende dezelfde drie maanden van het vorige jaar, en over het geheele jaar 4,076,346 £ meer dan in het vorige opgeleverd. — Volgens tijdingen uit Corfu is prins Georg van Cambridge den 19den september aldaar gearriveerd, en heeft het bevel over de troepen in de Ionische eilanden op zich genomen. — Alhier zijn berigten van het vaste land van Indië ontvangen. De laatste zegepraal van sir C. Napier had in Scinde grooten schrik verspreid, en de zaken

aldaar stonden gunstig. In Afghanistan rustte dost Mahomed zich tot den oorlog tegen den koning van Bokhara toe. In het kamp van den kolonel Jacob, die Gwallior bezet, had eene ernstige munitij plaats gegrepen, ten gevolge waarvan zijne meeste manschap naar de Khasgees overgelopen was.

FRANKRIJK.

Parijs, 31 oct. Reeds sedert eenige dagen hebben de dagbladen zich in gissingen wegens de bedoelingen van den hertog van Bordeaux verdiept, en bijna allen schreven hem het oogmerk toe om pogingen tot terugkeering in Frankrijk te wagen. Thans wil een dier bladen, weten, dat de jonge vorst, van de onmogelijkheid overtuigd om ooit den troon zijner vaderen te beklimmen, het oog op dien van Griekenland geslagen heeft, en dit denkbeeld aan dat eener huwelijks-vereening met eene Russische Grootvorstin verbindt. Men gelooft echter niet, dat keizer Nicolaas, door wien zoodanige vereening reeds eenmaal van de hand is geweest, daarin thans eerder zou toestemmen.

— *Bayonne, 30 oct.* »Te Grenada heeft den 27sten sept. eene poging tot opstand plaats gehad, er is gevochten en er zijn sommige personen gedood of gewond.

»De orde is hersteld geworden. Den 2den was te Almerien, gelijk ook den 7den te Saragossa, alles nog in denzelfden toestand.»

Perpignan, 30 oct. »Den 7den heeft de junta storm op het kasteel van Barcelona doen loopen, door 1000 man van de 2500, over welke zij te beschikken heeft; zij zijn met verlies van 80 man terug geslagen geworden.

»De heer Bosch, vice-president van de junta, is doodschijnlijk gekwetst.

»Het kasteel en de forten hebben de stad, ten gevolge van dezen aanval, beschoten. Het vuur heeft met den avond opgehouden, en is den 8sten niet weder begonnen. De forten schieten niet anders, dan wanneer zij hiertoe uitgetart worden.»

BELGIE.

Antwerpen, 32 aug. Morgen en overmorgen zal de plechtige opening en inwijding van den Rijn-Belgischen spoorweg plaats hebben. Morgen na den middag zullen de autoriteiten en verdere genoodigden zich naar het algemeen entrepôt begeven en aldaar den eersten trein van Keulen afwachten. Dadelijk daarna zal de eerste steen der Rijnpoort en der voor de transit-goederen bestemde gebouwen gelegd worden. Ten 4½ ure geeft de stad een groot banket. Ten 7 ure zal de Schelde het schouwspel van eenen Venetiaanschen nacht vertoonen. Des avonds zal er bal paré in den schouwburg en bal op het lokaal der beurs zijn. Algemeene illuminatie. Den 15den ten 11 ure zal de eere-trein van hier naar Luik vertrekken.

Binnenlandsche berigten.

§ *s Gravenhage, 33 oct.* »Algemeen doodverwt men den heer Holtius tot minister van financiën. Volgens anderen zoude men, om eenige kracht aan ons ministerie bij te zetten, er over denken, om den gepensioneerden luitenant-generaal der genie van Hooff of den gepensioneerden generaal der infanterie Chassé aan het hoofd onzer financiën te plaatsen. Wij hadden dan ten minste altijd een voor den strijd toegerust ministerie.»

Gorinchem, 33 oct. Bij den hevigen storm, welke heden hier en in de omstreken gewaaid heeft, is een veerhengst van het veer tusschen Hardinxveld en Werkendam bij het overvaren van eerstgemelde naar laatstgenoemde plaats, heden morgen omstreeks elf ure omgeslagen, waarbij, behalve den veerman de Ridder en twee knechts, elf passagiers in de golven zijn omgekomen, welke veertien menschen te zamen vijf en twintig kinderen nalaten, van welke de veerman alleen acht. Tot nu toe is geen der lijken gevonden.

ARNHEM, 13 October.

Het *Nederlandsch Nieuwsblad* heeft in zijn n°. 212, van 8 oktober 1843, aan de *Arnhemsche Courant* ten laste gelegd, dat zij de regering valsche-lijk heeft beschuldigd, de grondwet te hebben geschonden, en daarop laat dat blad volgen;

De ARNHEMSCHE COURANT noemt dit (de rechtsvervolgving te dier oorzake) eenen oorlog voeren TEGEN DE VRIJHEID DER NEDERLANDSCHE DRUKPERS. Wij beweren, dat in Nederland geene zoodanige vrijheid der drukpers bestaat, welke bevoegd maakt om de regering ongegrond en ongestraft van de schending van haren eed te beschuldigen. Wij voor ons begeren zulk eene vrijheid niet, en den wetgever, die dezelve verleende, zou men moeten verdacht

houden, dat hij de ontbinding der maatschappij geenszins een geregeld en krachtig bestuur van den staat op het oog had.

De *Arnhemsche Courant* heeft in haar n°. 201, van 11 oktober 1843, daarop aangemerkt, dat zij op het regt, om de daden der regering te beoor- len en daarover hare gedachten te uiten, prijs stelt als op eene vrucht der vrije drukpers, en daarop laat die constant volgen:

Het NEDERLANDSCH NIEUWSBLAD zegt, dat in Nederland zoodanige vrijheid der drukpers niet be- staat, dat het zulk eene vrijheid voor zich niet be- geert, en dat de wetgever, die dezelve verleende, verdacht zoude moeten worden gehouden, dat hij de ontbinding der maatschappij, geenszins een re- geld en krachtig bestuur van den staat op het oog had.

Wanneer men, van dit regt gebruik makende, de handelingen der openbare magten afkeurt, ziet het NEDERLANDSCH NIEUWSBLAD daarin een stre- ven, om de regering ongegrond en ongestraft van de schending van haren eed te beschuldigen. Be- hooren zoodanige denkbeelden in Nederland of in Turkije te huis?

Wanneer dat Nieuwsblad het gebruik maken van dat grondwettig regt zoo hoogelijk afkeurt, als verder- felijk voor een geregeld en krachtig bestuur van den staat, toont dan dat Nieuwsblad een constitutioneel Nederlandsch of wel een oppermagtig Turksch be- stuur te verlangen?

Hieruit neemt dit zoo genaamd *Nederlandsch Nieuwsblad* aanleiding, om, in zijn n°. 214, van 12 oktober 1843, te betoogen, dat de schrijver van de *Arnhemsche Courant* streeft naar den titel van opper-leugenaar-generaal.

Waarin ligt de oorzaak dezer dwaling? Daarin, dat dit *Nieuwsblad*, of wel deszelfs hoogst ver- lichte en beschaafde schrijver, geen het minste besef heeft, noch van het denkbeeld, noch van de waarde, de nuttigheid, en de noodzakelijkheid eener vrije drukpers; en dat hij, door zijne voorliefde voor de alleenheersching verblind, niet op de hoogte is, om de woorden van artikel 4 der wet van 16 mei 1829 te verstaan, noch de strekking en gevolgen dier wetsbepaling te bevatten.

Zij, die gelukkig van die verblindings zijn vrij gebleven, zullen toestemmen, dat het regt, om de daden der regering te beoordeelen en daarover zijne gedachten te uiten, de bevoegdheid medebrengt, om de handelingen der regering, die men oordeelt dat te verdienen, af te keuren; de afwijkingen van de grondwet, die men heeft opgemerkt, aan te duiden, en, wanneer men op onmiddellijke schen- nis der grondwet is gestuit, onbewimpeld daarover zijn leedwezen te betuigen.

Zijn deze de vruchten van dat uitdrukkelijk toe- gekende regt, en dat regt eene vrucht der vrije druk- pers, — dan was immers de *Arnhemsche Courant* bevoegd, om, met het oog op de daadzaken, die aan het *Nieuwsblad* zelf, (zoo het de handelingen der regering heeft gadeslagen,) niet onbekend kunnen zijn, en van het ministerie van justitie zelf zijn uitgegaan — gelijk te zijner tijd en plaats zal blijken — met hartelijke belangstelling in het welzijn des vaderlands, en de onkrenkbaarheid der grondwet te klagen: *Dikwerf worden er dispensa- tien van wettelijke bepalingen verleend gedurende de zitting der Staten-Generaal: art. 67 der grond- wet is tot dusverre als niet geschreven.*

Gesteld eens, dat de *Arnhemsche Courant* zich in hare opvatting had vergist, in hare oordeel- ling had gedwaald, zonder wezenlijken grond had geklaagd, — zou dan daarin iets meer dan dwa- ling zijn gelegen? Zou men bevoegd zijn die dwa- ling als misdraad aan te rekenen? Immers neen!

Het *Nieuwsblad* bewijst duidelijk geene andere beoordeeling der daden van de regering te willen hebben toegelaten, dan die strekt om te loven en te prijzen; en dat het een diep en onderdanig stilzwijgen wil hebben opgelegd van opzigt van al de dwalingen, zelfs de afwijkingen en vergrij- pen der regenten.

Zoodanige denkbeelden, aangaande eene drukpers, behooren — wij herhalen het — in Nederland, maar in Turkije te huis.

Het *Nieuwsblad* wilde, in zijn n°. 212, ver- deden, dat de *Arnhemsche Courant*, vernemende, dat zonde worden vervolgd, haar gezegde had in- trekken.

En dat zou zij doen, die, met het oog op me- dere daadzaken, overtuigd is, met grond te heb- ben geklaagd, en eene waarachtige opmerking te heb- ben gemaakt!

Behooren zulke slaafsche denkbeelden in Neder- land of in Turkije te huis? Neen! De minister die deze vervolging gelastte, had beter gedaan, de handelingen van zijn eigen ministerie, en dat de andere ministeriën, die het vaderland te bekostigen heeft, na te gaan en te onderzoeken of daarin op- stof te vinden ware voor zoodanige opmerking klagt. Dan zou die excellentie reden hebben gevonden, ten allerminste om te zwijgen.

Aan de *Arnhemsche Courant* voegde het, in eene rechtsvervolgving bedreigd, dezelve manne- af te wachten, en noch met eene kruipende ver- krachting der waarheid, zich zelve te logenstraffen om, ware het mogelijk, de genade des verbod- ministers af te smeecken; noch, door het openleg- gen van hare verdedigingsmiddelen, op hare ver- woordening en op dat rechtsgeding vooruit te loopen. Wat heeft dus nu dit *Turksche Nieuwsblad* in zijn nummer 214 gedaan? Het heeft niet geredeneerd, niet betoogd, — maar *gescholden*. Laatste uitvlag van hen, die geene aanmerkingen kunnen verdragen, en, door de kracht der waarheid in de uiterste verlegenheid gebracht, geen woord ter wederlegging weten te vinden.

Arnhem, 33 oct. Wij beginnen nu ter goeder trouw te vreezen voor het hoofd der schrijvers in het *Nederlandsche Nieuwsblad*. Ten bewijze, dat de *Arnhemsche Courant* thans eene oogenblikkelijke herziening der grondwet zoude willen, voor welke zij vroeger meende dat het goede oogenblik nog niet gekomen was, en dat alleen dewijl het bestuur geene herziening wil, haalt het *Nieuwsblad* woorden uit ons nummer van 1 oktober 11. aan, waarin wij juist onze vroeger meeningen geuite meening herhalen, dat eene herziening der grondwet noodzakelijk is, doch dat het oogenblik om haar met hoop op goeden uitslag te ondernemen nog niet gekomen is. Het heeft anderhalve kolom warktaal gevuld, ten einde te bewijzen, dat wij niet gezegd hebben hetgeen het zelf erkent dat wij niet gezegd hebben. Leert men zulken onzin in de schouw- van den heer VAN HALL? of moet dit ten bewijze verstreken van de kennis en het overleg der minis- triële drukpers?

Ingezonden stukken.

De bevordering bij keuze, door ALPH...

Onder bovengemelden titel heeft dezer dagen een brochure het licht gezien, welke gewis, om den aard van het onderwerp, vele sympathiën bij het leger verwekken; niet omdat het juist geschikt zoude zijn om den onbevooroordeelden lezer zoo spoedig op dwaalspoor te brengen, waartegen trouwens de invloeden waaronder hetzelfde geschreven is, reeds eenigen ver- borg oplevert, doch omdat, hoewel ook in het toe- deel dezer wijze van bevordering is gezegd, de- zelve steeds vele vijanden blijft tellen; iets, hetwelk uit- moeijelijkheid eener regtvaardige toepassing nood- dig moest voortvloeyen.

Ook wij hebben dit werkje met opmerkzaam- doorgelaberd, doch, met gevaar zelfs van door den schrijver voor iemand van agterwege verdedigd, van geheime bedoelingen te worden beklaagd of ver- tacht, moeten wij rondborstig verklaren, dat de le- van hetzelfde ons niet zoo geroedelijk van de overtuig- dat de bevordering bij keuze boven het uitsluitend- cienniteits-stelsel te verkiezen is, heeft teruggelaten en zonder nu den schrijver in zijne dikwijls over- vene punten van verdediging voet voor voet te volgen, hetgeen wij hopen, dat weldra door meer- drezenen zal geschieden, hebben wij echter ver- het stilzwijgen niet geheel te moeten bewaren; en om zouden wij onze gedachten ook niet vrijelijk ontwikkelen?

De inleiding bevat, behalve de bekendste dat- vers van persoonlijk gekrenkte eer, ten ge-

het keuze-stelsel, hoofdzakelijk eene aanranding van den *Militairen Spectator*, waarvan de wederlegging blijkbaar ons bestek ligt, en die wij dan ook liever aan de hand van de pen der redactie van dat tijdschrift overlaten.

De onderwerp is voorts in drie onderdeelen gescheiden, strekkende om te betoogen:

1. dat eene billijke bevordering bij keuze onuitvoerbaar is;

2. dat het op den voorgrond geplaatste deel niet zal worden bereikt; en ten

3. worden daarin de nadeelige gevolgen voor de toekomst geschetst.

Het eerste gedeelte is uit het tweeledig oogpunt beschouwd, dat, namelijk, de ware verdiensten niet kunnen gekend worden, en ten andere, dat het aan bevoegde beoordeelaars zoude ontbreken. Wij zijn het met ALPHA volkomen eens, indien hij tot de waarheid zijner eerste beschouwing besluit uit hetgeen de dagelijkse ondervinding heeft geleerd; daar toch tot hertoe geene beginselen bekend zijn, waarnaar de bedoelde bevordering geschiedt, en er dus, zoolang de bestaande toestand van zaken zal voortduren, als van een weg aan de willekeur overblijft, edoch wij verwerpen schrijver: pleit de verkeerde toepassing van een stelsel tegen deszelfs deugdelijkheid? Wij gelooven dit ontkennend te mogen beantwoorden, en zonder nu in geleerde voorstellen te willen uitweiden en daarvoor welligt de bedoelingen van het hoog bestuur te loopen, houden wij ons evenwel overtuigd, dat de middelen daartoe gemakkelijker te vinden zijn. Nu het tweede punt van bezwaar aangaat, — wij verzoeken ter oplossing van dit vraagstuk geen beslissonder antwoord te kunnen geven, dan met de door den schrijver uit het hooggeschat werk van AMBERT ontleende bedenking tegen het keuze-stelsel, eenige regelen lager te laten volgen:

Il est étrange, ma foi, qu'un conseil, destiné à punir, soit facile à composer; et qu'un conseil, destiné à récompenser, soit impossible.

De tweede stelling wordt, als een uitloeijsel zijnde van de voorgaande, waarbij de hedendaagsche wijze van bevordering wederom op den voorgrond is gesteld, door het bereids aangevoerde gedeeltelijk wederlegd. Voor hetgeen den schadelijken invloed op den dienstijver, enz. der officieren betreft, hiervoor zouden wij alleen een bewijs kunnen vinden bij hen, die, wegens mindere geschiktheid, of om welke redenen dan ook, zijn gepasseerd, en wier spijtelijke daadwerkelijke natuurlijkere niet is gestreeld geworden; edoch voor de overige officieren kan eene rechtvaardige toepassing der keuze niet dan een prikkel zijn tot vooruitgang in kennis en dienstijver, terwijl het al verder geen betoog zal behoeven, dat een maatregel, die de meest geschikte officieren aan het hoofd van kompagnien, bataljons, enz. moet stellen, in stede van tot onvergenoegdeheid enleiding te geven, integendeel voordeelig moet werken, daar toch het algemeen liever onder geschikte bevelhebbers dienen zal; dan onder hen, die, ten gevolge van het ancienniteits stelsel, — alleen omdat het hunne beurt was, — tot dien hooger rang zijn opgeklimmen. En geldt dan het belang van den staat, dat toch voorzeker daarbij nog het allermeele wint, niet in de schaal der overweging? en behoort het belang van enkelen niet aan dat van het algemeen ondergeschikt te blijven? Het ware voor den schrijver te wenschen geweest, dat hij deze beide gewichtige punten in den loop zijner beschouwingen niet uit het oog verloren had. Wat nu aangaat het afschuwelijke denkbeeld, alsof de officieren, ten gevolge dezer wijze van bevordering, niet meer of minder dan wezenlijke verdiensten zoo maar in eens zouden weggevoerd, om die door kuiperijen te vervangen, — hiervoor strekt ons de tegenwoordige gehalte van het Nederlandsche leger toe genoeg samen waarborg, en het doet ons inderdaad, dat de schrijver, die toch ook deel van den officiersstand uitmaakt, de zelfstandigheid van karakter zijner maatregelen zoo ver miskent, dat hij in hen een verachtelijk genoeg, om, ter bereijning van hare praerogativen, tot laagheden de toevlugt te nemen.

Het derde gedeelte toont de gevolgen aan, welke uit de opvolging van het keuze-stelsel voor het leger zullen voortvloeijen, en hieromtrent kunnen wij ons te minder met al die gevaarlijke schetsen eener donkere toekomst vereenigen, omdat wij het zeker verleden aan onze zijde hebben en ons nog geene voorbeelden bekend zijn, dat zelfs de tot hertoe bestaande wijze van bevordering, — hoe gebrekkig dan ook, — nadeelige uitkomsten voor de dienst heeft opgeleverd,

terwijl wij daarentegen bewijzen voor oogen hebben, van hoeveel nut de juiste toepassing der keuze kan zijn. Wij beklagen het korps, waarbij een geest heerscht, als waarvan de schrijver een tafereel tracht te geven, waar onderling vertrouwen en de zoo noodzakelijke kameraadschap slechts ijdele klanken zijn. Gelukkig, dat wij onzen tegenhanger kunnen toevoegen, dat, bij gelijke omstandigheden, zoodanige geest bij ons niet bekend is en wij ons verheugen kunnen, voortdurend onder den weldadigen invloed dezer onontbeerlijke banden van gehechtheid te leven. De schrijver vergeve het ons, dat wij genegen zijn te gelooven, dat hij dit gedeelte van zijn betoog wat al te veel nit het persoonlijk standpunt, waarop hij geplaatst is, heeft overzien, anders zoude hij voorzeker den goeden geest der officieren van het leger, en speciaal van dat gedeelte, hetwelk tot den kring zijner beoordeeling behoort, zulk eene ondienst niet hebben bezeten.

Wij herhalen hier nogmaals, wij zijn verre van aanbidders te zijn van de toepassing der keuze, zoo als die tot dusverre bij het leger geschiedt; — integendeel, wij zien reikhalzend naar de gelegenheid uit, dat den officieren de maatschap zal worden aangewezen, waarnaar die bevordering voortaan zal plaats hebben; edoch de hier behandelde brochure, in stede van de verbeterde middelen aan te wijzen, behelst niets dan eene volstrekte afkeuring van het stelsel zelf, en, naar ons eerbiedig gevoelen, zijn de daarvoor ontwikkelde gronden ten eenemale onvoldoende.

Ten slotte achten wij het niet overbodig, hier nog aan te merken, dat wij bij onze wederlegging hoofdzakelijk het wapen der infanterie, waartoe wij behooren, hebben op het oog gehad, terwijl de schrijver der brochure welligt zijne beschouwingen uit het gezigtpunt van de speciale wapens heeft ontleend; doch dan had de vermelding daarvan, om de overeenstemming van denkbeelden te bevorderen, behooren plaats te hebben.

8 oktober 1843. BETHA.

Aan Mejufvrouw BARBARA OUDERWETS!

Mejufvrouw BARBARA! Gij hebt goedgevonden, mij eenen brief te schrijven, geplaatst in de *Arnhemse Courant* van 1 oktober jl., waarin zij tegen mij te velde trekt, omdat, zegt zij, mijn geschrijf aan den *Utopiaanschen Moniteur* de strekking heeft, om ons fatsoen te compromitteren, en zij op dat punt zeer delicaat zijt. Ik heb gemeend, tegen deze beschuldiging te moeten opkomen, en heb daarom de geachte redactie der *Arnhemse Courant* beleefdelijk verzocht, de goedheid te willen hebben van mijne verdediging in haar veelgelezen blad wel te willen opnemen.

Gij zegt dan, dat mijn geschrijf strekt om ons fatsoen te compromitteren.

Allereerst zal ik zeggen, dat — want zij mogt dit soms denken — dit mijne bedoeling althans niet geweest is; doch nu de strekking; is dat hetzelfde als het gevolg, de uitwerking? Zoo ja, en heb ik door mijn geschrijf ons geslacht gecompromitteerd en beleedigd, wijs mij dan het individu of de individuen aan, die beleedigd zijn; kunt gij dit niet, dan bestaat er geene beleediging, want, zonder personen geen compromitteren, hetwelk in de *Dictionnaire de l'Académie Française* luidt: *acte, par lequel on expose quelqu'un (une) à quelque embarras, à quelque dégoût.* Wilt gij nu mijn geschrijf niet ploeyen en wringen in de definitie van compromitteren, dan zult gij er die bepaling nimmer toepasselijk op kunnen maken; want, waar is de persoon, de *quelqu'un (une)*? Iets anders ware het, zoo ik de onbeschaamdheid hadde gehad, van bewust antwoord op de bekende aanvraag met mijnen naam voluit te onderteekenen; ja, dan hadde er compromitteren bestaan, maar nog niet van ons geslacht in het algemeen; dan hadde ik nog maar mij-zelve gecompromitteerd; want in één lid van ons geslacht zal toch wel niet de geheele seks gecompromitteerd worden. Althans, geloof ik, dat het niet logisch zijn zoude, in dit geval, het gedeelte van het geheel te nemen; misschien zou men bedenken de zeldzaamheid van het geval, dat eene vrouw zich ten huwelijk aanbiedt, mogen aanmerken als een uitzondering, die den regel bewijst, en die dus ons geslacht, wel verre van het te compromitteren, rechtvaardigt, en zoo zoudt gij mij nog verplicht moeten zijn, mejufvrouw BARBARA! voor dat ik, door de uitzondering te stellen, den regel bevestigd had. En die schamtelooze aanbieding u het *Handelsblad*, waarvan gij spreekt, dat is geen koorn op mijn ielen; verre van daar; ook zoude ik nimmer van die advertentie, ten voordeele mijner stelling, gebruik gemaakt hebben, want zij behoort al weder tot de uitzonderingen, en buitendien bewijst zij te veel van de mens.

De laatste punt, waarover gij zeer tegen mij uitvalt, is het, dat ik zoo vele dagbladen en tijdschriften lees, en gij geeft mij daarom den sleijenden naam van *savante*. Dat lezen van dagbladen en tijdschriften moet gij eene verbaasend vreemde liefhebberij; daarin hebt gij gelijk, dat zij vreemd is, want de Hollandse vrouwen ja, het, over het algemeen, vreemd

zich met letterkunde of iets, dat buiten haren kring gelegen is, af te geven; maar is het daarom verkeerd, is het ondoelmatig? Denkt gij, dat een man het niet aangenaam vinden zal, wanneer hij met zijne vrouw ook over iets anders dan over kousenbreijen en augurkjes-inmaken spreken kan? En omgekeerd, zoudt gij het aangenaam vinden, indien uw man over niets anders wist te spreken dan over staatkunde en wetenschappen? Vooronderstel, mejufvrouw BARBARA! dat gij getrouwd waart, en gij slechts over vrouwelijke, uw man slechts over mannelijke zaken wist te spreken, wat dan? Hoe zouden uwe augurkjes, hoe pikant zij ook zijn mogten, hem gelegen komen, als hij verdept was in het lezen van een ernstig staatkundig of wetenschappelijk verloop? Hoe zoude het hem rauw op het lijf vallen, als gij hem dan eens aankwaamt met een: »och, proef mijne augurkjes eens!» En hoe zoude het u aanstaan, wanneer hij u met de voorlezing aankwam van een nieuw ontwerp van wet op het een of ander stuk, terwijl gij uwen sijteten draad en stopnaald door den hiel van een wollen kous deedt voltigeren? Zou het niet een saai discours geven, of, nog erger, een lastig stilzwijgen en dus geen discours teweegbrengen? Daarom houd ik het allezins voor gepast en doelmatig, dat de vrouw iets meer wete en kunne dan juist suijbōonen iamen en endijvie plukken. Wanneer een meisje of vrouw dus, door wat dagbladen en tijdschriften te lezen, dat gebrek aan wetenschappelijk onderhoud kan aanvullen; waarom zou zij het niet doen? En nu spreek ik er nog niet eens van, dat eene vrouw dagbladen en tijdschriften zou kunnen lezen; met het enkel doel om zich eenige verpoizing te verschaffen van mondhoude lijke bezigheden, of om zich den langen wuiteravond te korten. Intusschen is het toch waar, dat ik, bij wijze van zeggen, alle mogelijke couranten en tijdschriften lees; maar ik lees er uit, wat ik er uit weten wil. Uit een tijdschrift voor geneeskunde, of een dergelijk, zal ik natuurlijk niet meer lezen dan mij lust; maar het lezen, althans gedeeltelijk, doe ik zeker. Dit zal u in eene vrouw wonderlijk voorkomen, en dat spreekt van zelf; doch ik zeg u, het is zoo. Maar ik ben u hiervan geene verdere rekenschap verschuldigd, en geef u die dus niet.

Ik kom nog eens terug op uwe beschuldiging, dat ik eene *savante* zijn zoude, waarin gij bijzonder veel behagen schijnt te scheppen; immers gij herhaalt dien bijnaam nog al eens, en dat vind ik eene verbaasend vreemde liefhebberij. Veroorloof mij, u te vragen, mejufvrouw BARBARA! hoe gij er aan komt mij voor eene *savante* uit te maken? Omdat ik dagbladen en tijdschriften lees? Kan ik dat niet doen uit nieuwsgierigheid, uit tijdverdrijf, uit noodzakelijkheid? En zou ik daarom eene *savante* moeten zijn? Hoe vele mannen lezen er niet dagbladen en tijdschriften, waarvan zij vaak evenveel weten na te vertellen als iemand — die ze niet gelezen had. En zijn de heeren, die in eene sociëteit, met eene lange pijp in den mond en het begeerig oog op een glas likeur of bitter, de couranten lezen en maandwerken, zijn dat alle *savants*? Gij ziet, dat gij er juist niet veel reden voor hebt, om mij een *savante* te doopen. Maar u, mejufvrouw BARBARA! men u niet met meer recht eene *savante* mogen noemen u, die mij daar met eene aanhaling uit *Molière* aankomt? Zeg eens, hebt gij den ganschen *Molière* gelezen, of weet gij alleen maar, dat hij die regels hier of daar gezegd heeft? Of hebt gij zijne *École des Maris* en *École des Femmes* gelezen en bestudeerd? Welnu, dan reik ik u de hand en dan maak ik u het compliment, dat gij mij gemaakt hebt, mejufvrouw BARBARA de *savante*! en dan zeg ik u, dat gij *barbaarsch geleerd* zijt.

Ook moet ik u nog wel bedanken voor het compliment, dat gij mij maakt, door te veronderstellen, dat ik *Molière* gelezen heb, hetgeen ik moet opmaken daaruit, dat gij mij niet de plaats opgeeft, waar ik de door u aangehaalde woorden des dichters vinden kan; ik moet u echter betuigen, dat ik slechts weinig van *Molière* heb gelezen, en door mijne onbekendheid met de plaats, waar de poet die woorden gebezigd heeft, niet in de mogelijkheid ben, om de passage te vinden, die de door u genoemde zinsrede voorafgaat; en dat spijt mij inderdaad, want nu weet ik niet, wat *Molière* bedoelt met die *tant de choses*, en nu weet ik niet, waarvoor ik mij te wachten heb; en dit is mij wezenlijk onaangenaam, want

Je voudrais bien savoir, puisqu'il faut tout entendre, ce que ces beaux censeurs en moi peuvent reprendre. (MOLIÈRE.)

(Gij zult mij niet kwalijk nemen, dat ik u, op mijne beurt, de plaats verzwijg, waar de dichter dit zegt.)

Gij maakt er u verder hoos over, mejufvrouw BARBARA! dat ik er zoo veel belang in stel, te weten of den *Utopiaanschen Moniteur* zijne aanvraag ernst is, of niet. Gij geloof, dat de geheele aanvraag eene persiflage is. Dat ligt geheel aan uw geloof, mejufvrouw! Ik geloof er het mijne van, en ik twijfel niet, of de Utopiër zal te eeniger tijd mij op mijnen brief antwoorden; in beide gevallen, hetzij hem de aanvraag ernst is geweest of niet, zal hij wel niet zoo onbeleefd zijn, van mij zonder antwoord te laten; daartoe zal hij wel te veel educatie genoten hebben; althans, ik verwacht stellig eenig wederschrijven van hem; doch dit komt nu niet bij onze vraag te pas.

Ik ben het volmaakt met u eens, mejufvrouw BARBARA! dat zedigheid en schaamachtige ingetogenheid de schoonste sierselen van onze kanten zijn, en ik stel hierop den hoogsten prijs; maar ik neem de vrijheid van met u van meening te verschillen omtrent het vragen ten huwelijk, en zal zoo vrij

zijn, u mijne opinie ten dezen even bloot te leggen. Als het u verveelt, moet gij het maar overslaan. Tot dus verre waren het slechts de mannen, die ten huwelijk vroegen, en de vrouwen bleven slij zittend, totdat zij aanzoek ontvingen. Die manier van verbindingen aanvragen en aangaan moet ik meer goedkeuren, dan die, waarbij het initiatief van den kant der vrouwen genomen wordt; intusschen kan ik het laatste niet onvoorwaardelijk afkeuren, want het komt mij voor, dat bij de thans meest gevolgde methode, volgens welke alleen de mannen aanvragen doen, de mannen alle, en de vrouwen eene zeer geringe, om niet te zeggen geene, keuze hebben. De man immers kiest zich uit de honderd kiesbare meisjes of vrouwen eener stad of plaats eene vrouw, welke hart en verstand hem verkieslijk doen voorkomen; een man heeft dus keuze uit honderd vrouwen te gelijk; de vrouw daarentegen, als moetende wachten, totdat men haar vrage, ziet hare keus tot één persoon bepaald, want het behoort tot de zeldzaamheden, dat er zich meer dan één man te gelijk aan eene vrouw ten huwelijk aanbiedt; zult gij nu zeggen, dat die vrouw keuze heeft? Ik geloof het niet. Wel heeft de vrouw keuze, maar niet tusschen dezen en genen persoon; zij heeft alleen in zooverre keuze, dat zij het aanbod kan afslaan of aannemen; zij kan dus alleen kiezen tusschen vrouwen en niet-trouwen, maar keuze tusschen personen heeft zij geenszins. Daarbij komt dan nog, dat het een algemeen erkende regel is, dat de mannen niet licht een meisje vragen, waarvan zij weten, dat reeds eenmaal gevraagd is en geweigerd heeft, hetwelk niets anders bewijst, dan dat de mannen ten dezen in eene schromelijke dwaling verkeeren. Ik houd mij overtuigd, mejufvrouw BARBARA! dat gij deze mijne opinie zeer zult veroordeelen en mij van buitensporige liberaliteit en singulariteit beschuldigen, maar, dat is minder, want ik gevoel mij bij magte, om dat verwijt te verduren, en mijne meening laat ik niet varen voor en aler ik, door wien ook, van het tegendeel ben overtuigd geworden. Gij moet nu echter niet gaan gelooven, dat ik de huwelijks-aanzoeken bij courant-advertentie zou verkiezen boven die, welke geschieden naar de aloude voorvaderlijke zeden en gewoonten; maar, nu de vaderlandsche zeden en gewoonten hierin eene verandering ondergaan hebben, ben ik er niet zoo geheel tegen, mits men altijd oprecht en eerlijk te werk ga; uw dichter MOLIERE zegt ook ergers; *«Il est vrai, qu'à la mode il faut m'assujettir.»* Evenwel geloof ik gaarne, dat voor menschen en vooral voor onze geslachtsgenooten van onderwetschen stempel, het moeilijker is, om zich van die onderwetsche gewoonten los te maken en zich met het nieuwerwetsche te vereenigen; doch dit bewijst niet, dat het laatste niet even goed is als het eerste. Gij besluit, mejufvrouw BARBARA! uwen brief met de hoop, dat ik tot inkeer moge komen, mijn antwoord zal u hebben doen ontvaren, dat uwe hoop niet is verzevenlijkt; misschien is het verkeerd van mij, misschien ligt het aan mijne jonge jaren, en is het eene dwaling mijner jeugd: *«la jeunesse est sotté»*, zegt MOLIERE, en wellicht hebt gij meerder lentes beleefd en meerder verstand dan ik, ofschoon onderdom nog geen waarborg voor verstand is, want onze dichter zegt: *«la jeunesse est sotté»*, maar hij voegt er onmiddellijk bij: *«et parfois la vieillesse!»*

Hej zal mij intusschen regt aangenaam zijn, indien gij nader met mij over een en ander wilt corresponderen; en ik noodig u dus bij dezen uit mij met eenig antwoord te willen vereeren. Om echter geen misbruik te maken van de beleefdheid der redactie van de *Arnhemse Courant*, noch van de ruimte in dat blad, bestemd voor staatkundige verzoeken, stel ik u voor, uwe brieven te willen adresseren aan mijne voorletters T. L. J. C.; mijn verdor adres heb ik aan de redactie der *Arnhemse Courant* opgegeven en haar verzocht de goedheid te willen hebben van uw eventueel antwoord aan dat adres te willen opzenden. Indien gij dus uw adres ook aan de redactie der *Arnhemse Courant* wildet opgeven, dan konden wij op die wijze incognito corresponderen, elkanders meeningen en inzichten blootleggen en verdedigen, en misschien eene leerzame en aangename briefwisseling aangaan. Ook verzeker ik u, dat ik niet ongenegen zijn zoude, ter geschikter gelegenheid u te zeggen, wie ik ben, zoo gij mede tot die bekendmaking mogt geneigd zijn.

In afwachting van uw antwoord, heb ik de eer mij met toekomstige hoogachting, te noemen,
Uwe Dienstwillige Dienaresse
T. L. J. C.

Burgerlijke Stand.

TE ARNHEM:
Van 6 tot en met 11 oktober.

Gehuwd: J. Kampschreur met H. Liethof. — M. J. de Bruijn met A. M. barones van Zuijlen van Nievelt.

Bevallen: J. M. Houtslag, geb. Raap, D. — J. Jansen, geb. Spronk, D. — G. W. Wiggers, geb. Vvelmers, D. — M. W. Posthoven, geb. Wventink, Z. — C. Jas, geb. van Heeckeren, D. — M. van Dueren, geb. Houkes, Z. — J. de Boos, geb. Carmiggelt, Z. — G. Kuhe, geb. Wventink, Z. — M. Straatman, geb. Hendriks, D. — J. M. A. Nicolaas, geb. Bartels, Z. — G. B. Liethof, geb. Hendriks, D. — H. Hendriksen, geb. Stevens, D. — M. Doe, geb. Baars, Z. — M. Helspen, geb. Albers, D.

Overleden: J. J. Bisselink, 10 m. — A. C. Wissener, huisvrouw van F. W. Smit, 23 j. — F. Snatager, 1 j. 3 m. — W. Korbeek, echtgenoot van E. Kienen, 55 j.

10 m. — J. M. Geurts, 5 m. — A. van den Berg, 21 d. — D. Dilissen, wed. A. J. Schouten, 63 j. — C. Schlea, 15 j. — H. T. van Brakel, 8 d. — C. T. M. Daniels, 5 m.

TE NIJMEGEN.
Gehuwd: G. Gerrits met A. M. Klirgen. — C. J. van den Berg met J. H. Hoeboer.

Bevallen: M. van Duuren, geb. Franken, D. — T. Bierman, geb. van Ewijk, Z. — A. M. van den Bergh, geb. Porcona, Z. — T. van Oldenbeek, geb. Rievers, Z. — J. C. C. Vos, geb. Hoezen, D. — S. Speelman, geb. van der Borg, Z. — G. F. Blom, geb. Bakkers, D. — J. J. Roëll, geb. Goekoop, Z. — J. E. Hendriks, geb. Bollinger, Z. — A. E. Neger, geb. Bronkhorst, Z. — C. Engelaar, geb. Jacobs, Z.

Overleden: T. Bisjes, 78 j. — E. E. Ahaz, 3 j. 6 m. — J. H. Lavolger, 10 m. — M. Ariaans, 3 j. — M. Theunissen, 30 j. — H. VVijnen, 43 j. — G. Beltzer, 78 j. — G. G. van 's Herenbergh, 50 j.

TE ZUTPHEN:
Gehuwd: H. van Eijsden met W. Faassen.

Bevallen: J. W. Broeker, geb. Stransbach, D. — P. Weda, geb. Kivee, D. — H. Brouwer, Z. — J. M. Hekelman, geb. Kips, — J. M. Klawer, geb. Akkerman, D. — G. H. Heijink, geb. Free, D.

Overleden: B. Bettink, geb. Addenk, 92 j. — J. Driesen, 4 j. — J. H. Peter, 76 j. — J. Reesink, 6 m. — A. Govers, 71 j. — M. Ribbens, 5 j. — H. A. J. de Jong, 5 j.

TE RIJSEL:
Gehuwd: Geene.

Bevallen: J. Jansen, geb. Pijzelman, Z. — A. van IJzendoorn, geb. van der Linden, Z. — J. de Blank, geb. van Wijk, D. — A. Penning, geb. de Widdt, Z. — C. Bakker, geb. Krielen, Z. — M. Reuser, geb. van der Riet, D. — J. Steinbach, geb. Peterse, Z.

Overleden: E. J. van Ewijk, 28 j. — E. J. Janssen, huisvrouw van H. Meijer, 27 j.

Advertentiën.

Getrouwd:
M. J. DE BRUIJN,
Kapitein-Ingenieur,
en
ARNHEM,
den 13den October Jonkvrouwe **AR. M. BARONES**
1843. **VAN ZUIJLEN VAN NIEVELT.**

Verpachting.

De Agent van het Doméin te Zutphen zal op Dingsdag den 17den October 1843, des morgens ten 11 ure, ten Huize van **VAN EERDEN** in de Roskam te Aalten, ten overstaan van het Plaatselijk Bestuur aldaar, in het openbaar aan de meestbiedende verpachten, de na te melden DOMANIALE UITGANGEN en PRAËSTATIEN in natura, over den Oogst van den Jare 1843, als:

10. De *Winterswijkse* KOORN- en ZAKTIEND gelegen onder *Winterswijk, Aalten, Dinxperlo, Lichtenvoorde, Groenlo en Vreden.*
20. De KOORN- en ZAKTIEND onder *Didam.*
30. Het MISKOORN en THINSEN onder *Winterswijk.*
40. Het INKOMEN der Vicarie St. Antonie met de ZAK- en BLOEDTIEND onder *Winterswijk.*
50. Eenige KOORN- en GELDRENTEN onder *Aalten, Winterswijk en Boekholt.*
60. Eenige PRAËSTATIEN in natura onder *Winterswijk*, bestaande in nagenoeg 15,406 maatjes Rogge, 1,500 maatjes Garst, 5,130 maatjes Boekweit en f 100 in specie.

En zulks op alle zoodanige conditiën en voorwaarden, als daarvan te visie liggen, zoo ten Kantore van voornoemden Agent, als ter Secretarie der gemeente *Aalten.*

De Agent voornoemd,
(Get.) **J. VAN LAMSWERDE.**

+++ De Notaris **A. L. DE KRUYFF**, te Voorst, zal, op Maandag den 23sten October 1843, te beginnen des voormiddags om 9 uur, op den Haise *Scherpenhof*, te Terwolde, Erfhuiswijze verkoopen:

Eenen netten en zindelijken INBOEDEL, bestaande in MEUBILAIRE en andere ROERENDE GOEDEREN, waaronder: MAHONIE- en GLAD-HOUTEN MEUBELN, SERVIEZEN, BEDDEN MET TOEBEHOREN, enz; voorts een fraai SCHIMMEL-PAARD, à deux mains, met brilante, geheel nieuwe TILBURY en TUIG.

De Goederen zijn des Zaturdags te voren van des namiddags 3 tot 5 uur te zien.

+++ Woensdag den 18den October 1843, aan het VENDU-HUIS, te Arnhem, Vendu van allerhande GLADHOUTEN en andere MEUBELN en HUISRAAD, PIANO'S, MANGELS, SPIEGELS, twee complete TAFEL-SERVIEZEN, voorst Oostindisch en ander PORCELEIN, PENDULES, GOUD- en ZILVERWERK, VLOERKLEDEN, CARPETTEN, BEDDEN en MATRASSEN, IJZEREN en HOUTEN LEDIKANTEN, KAGCHELS en HAARDEN in soorten, PAARDEN-TUIGEN en RIJDTUIGEN, voorts eenig LAKEN en andere MANUFACTUREN, CIGAREN, PENNEN en eene partij VERFWAREN.

Alles daags te voren van 10 tot 6 ure te zien.

Faillissement.

Bij Vonnis der Arrondissements-Regtbank te hem, van den 13den October 1843, is, op aangifte van **WOUTERUS LAURENS VAN VENTER**, voor en namens de Firma **GERBROEDEREN VAN DEVENTER**, dezelfde Firma **GERBROEDEREN VAN DEVENTER**, Winkeliers in Aardewerk, Porcelain te Arnhem, verklaard te zijn in staat Faillissement, met bepaling, dat hetzelfde Faillissement is aangevangen op den 12den October 1843.

Wijders is bij datzelfde Vonnis benoemd tot ter-Commissaris de Edel Achtbare Heer Mr. **L. A. VAN ECK**, lid der Arrondissements-Regtbank Arnhem, en tot Curators de Heeren Mrs. **P. C. C. REIGERSMAN**; en **G. C. GORDON**, Advocaten te Arnhem.

Geschiedende deze aankondiging in voldoening Artikel 798 van het Wetboek van Koophandel. Arnhem, den 14den October 1843.

De Curators voornoemd,
P. C. A. C. REIGERSMAN
G. C. GORDON.

DE HUIZEN

Tegen Mei of eerder, op eenen der vrolijkste plaatsen binnen Arnhem, een BOVENHUIS, met OPANG, bevattende vijf, alle behangen en gestuorde, KAMERS, waarvan twee aan de Straat komende, KEUKEN met WELWATERS-POMP, vrijen ZOLDER en Kelder, met verdere GEMEKEN en KASTEN voorzien. — Te bevragen bij **VERSTEEG**, in de Oeverstraat. Brieven franco.

Bij **H. BOEKHORST**, Bloem-Boomkweeker aan den Utrechtschen Straatweg bij Arnhem, zijn nog bekomen: Eene schoone partij **HYCINTHEN** en eene menigte daarmede behoorende **BOL-GEWASSEN**, go geschikt voor potjes en den vollen grond. Hij verkoopt ook alle soorten **VRUCHTBOOMEN**, alsmede **PLANTSOEN** voor het aanleggen van Buiten-plaatsen en Tuinten; mitsgaders eene menigte soorten van **POSGEWASSEN**, RIET- en **MOSCOWISCHE MATTEN** en ledige **BLOEM-POTTEN**. — Alles voor oyer prijzen.

Tentoonstelling van Dalia's.

Ten Huize van den Kastelein **J. P. FLORUSSEN**, aan de Steenstraat te Arnhem, zal op Maandag en Dingsdag den 16den en 17den October een Tentoonstelling van Dalia's gehouden worden, welke in de jaren 1841 en 1842 uit de eerste soorten van Engeland en België door den Bloemist **C. GLIJM** te Utrecht, zijn ingevoerd. Voorts heeft hij een schoone collectie **BLOEMBOLLEN** bij zich.

NEDERLANDSCHE STOOMBOOT-MAATSCHAPPIJ.

Te beginnen met Woensdag den 18den October 1843.

Van Rotterdam naar Arnhem: Woensdags en Zaturdags, des morgens ten 7 ure.

Van Arnhem naar Rotterdam: Dingsdags en Vrijdags, des morgens ten 9½ ure.

Van Arnhem naar Emmerik, Keulen, Mainz en Mannheim: Woensdags en Zaturdags, des namiddags omstreeks 4 ure.

STOOMVAART VOOR DEN NEDER- EN MIDDEN-RIJN DUSSELDORPSCHE MAATSCHAPPIJ.

Van Arnhem naar Rotterdam: elken Zondag, Dingsdag, Donderdag en Vrijdag, des morgens ten 8 ure.

Van Rotterdam naar Arnhem: elken Maandag, Woensdag, Vrijdag en Zaturdag, des morgens ten 6½ ure.

Van Arnhem naar Mainz en Mannheim: elken Maandag, Woensdag, Vrijdag en Zaturdag, des namiddags omstreeks 3½ ure.

Nadere informatie bij de Agenten.
Arnhem, 10 October 1843.
C. W. BAUCK.

Markt prijzen.

Arnhem, 13 oktober 1843.

Oude Weit van f 9.20 tot f 00.00; Nieuwe Weit van f 7.00 tot f 7.60; Rogge van f 5.20 tot f 5.60; Boekweit van f 5.20 tot f 5.50; Garst van f 4.75 tot f 0.00; Vroesche Haver van f 0.00 tot f 00.00; Voerhaver van f 1.20 tot f 3.10; Witte Boonen van f 00.00 tot f 00.00; Paars Boonen van f 0.00 tot f 0.00; Graauwe Erwtten van f 0.00 tot f 00.00; Groene Erwtten van f 0.00 tot f 00.00; Erwtten van f 5.00 tot f 0.00; Koolzaad van f 00.00 tot f 00.00; Avelzad van f 0.00 tot f 00.00; Klavert van f 00.00 tot f 00.00; Aardappelen van f 1.20 tot f 0.60 tot f 0.70 het pond.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 14 Oct 3 El 5 Palm 5 duim; gew. 70 Duim; g Te Arnhem, bij **C. A. THIEME**, Boek